

Jako v románu Julese Verna

Francisco Rodríguez Déniz,
státní zaměstnanec Pošty
Svatého Kříže na ostrově
Tenerife, vypráví o své práci.

21.04.2007

Jsem zaměstnanec pošty a mám svou práci velmi rád. Už mnoho let jsem ženat, ale nemáme děti. Nicméně pro mne i pro mou ženu je rodina něco univerzálního – rodina, ve které je hlavním členem Bůh. Po několik let si k sobě bereme na léto a na Vánoce

naše adoptivní běloruské děti, Alexii a Maxima.

Již jako malému dítěti se mi líbil román Julese Verna „Michail Strogoff“ (Carův kurýr), který má se mnou mnoho společného. A kupodivu, jak obvykle říkám mé manželce Beléně, naše dvě adoptované děti Alexia a Maxim jsou právě z Běloruska, kam je tento román situován.

Povolání pošťáka je mimořádně krásné. Víš, že za každým dopisem, který ti projde rukama, je nějaký člověk: někdo, kdo do něj vložil svou důvěru, city, naději... A život je v podstatě všechno toto dohromady. Dělat dobře svoji práci, snažit se, aby dopis došel rychle tam, kam má, je právě to, co napomáhá k naplnění těchto citů, nadějí.

Stejně jako moje žena jsem supernumerář Opus Dei a od svatého Josefamarie jsem se naučil, že aby se

odváděla „dobře udělaná“ práce, nestačí si plnit povinnosti každého dne. Je také třeba ji posvěcovat, aby byl Bůh spokojen... Jako pošťák se snažím vkládat do každé maličkosti lásku, vidět v každém dopise duši, člověka.

Když mluvím se svými kolegy, obvykle říkám, že velká část našeho života je naplněna prací. Dlouhé hodiny třídím dopisy, aby dorazily na místo svého určení. Říkám jim, že během této doby se můžeme v modlitbě spojit s Bohem a prosit ho na úmysly lidí, kteří píší tyto dopisy, za potřeby jejich duší.